

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel til miljøministeren:

Forespørgsel [om landsbyer] af Svend Erik Hovmand (V) m. fl.

(Forespørgsel nr. 13. Anmeldt 15/1 80).

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik dernæst til dagsordenens punkt 4, der var:

4) Forespørgsel til landbrugsministeren og udenrigsministeren:

Forespørgsel af Ib Christensen (DR), Bjørn Poulsen (SF) og Steen Folke (VS):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om EFs aktuelle budgetproblemer, herunder om EFs aktuelle og fremtidige landbrugspolitik?«

(Forespørgsel nr. 9. Anmeldt 7/12 79. Fremme af forespørgslen vedtaget 18/12 79).

Forhandling

Ib Christensen (DR):

Baggrunden for denne forespørgsel er den budgetstrid, der er brudt ud mellem EF-Parlamentet og Ministerrådet, og som har tilknytning til EFs nuværende og kommende landbrugspolitik. Det væsentlige i denne strid er Parlamentets ønske om at tilkæmpe sig en magt, det ikke traktatmæssigt har, og som kan forskyde indflydelse og kompetence fra Ministerrådet til Parlamentet.

I den betænkning, der begrundede Parlamentets ændringsforslag ved budgettets førstebehandling, forlanger man en ændring af budgettraktatens artikel 203, således at sondringen mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter ophæves, altså en væsentlig forøgelse af Parlamentets budgetkompetence, der i dag ikke omfatter de obligatoriske udgifter, der udgør den overvejende del af budgettet.

Parlamentets intentioner afsløres også i afsnit 58 i Dankert-betænkningen, hvori det siges, at Ministerrådet har vist sig ganske uvilligt til at samarbejde med Parlamentet

om 1980-budgettet, og det tilføjes: »Dette er en følge af, at man i visse medlemsstater er ængstelig for den institutionelle balance mellem Parlamentet og Rådet.«

Som et led i magtkampen forsøger Parlamentet at lovgive over budgettet, som det rigtigt påpeges i bogen »Hvordan fungerer EFs landbrugspolitik?« Den er udgivet af landbrugsministeriet, og deri står på side 202:

»I modsætning til Rådet har det været Parlamentets kutyme konsekvent at forhøje udgifterne og ofte til mere end foreslået af Kommissionen. En forhøjelse af udgifterne, som endvidere indebærer, at den maksimale stigningssats overskrides. Parlamentet har således forsøgt via budgetbehandlingen at tiltage sig udvidede beføjelser på Rådets bekostning, idet det har forsøgt at lovgive via budgettet.«

Dette er ved denne lejlighed sket gennem Parlamentets forslag om at overflytte 2,7 mia kr. fra landbrugets garantisektion til strukturalitiske foranstaltninger, idet de ca. 2 mia kr. skulle finansieres ved at hæve medansvarsafgiften, hvilket er et forsøg på at tiltage sig væsentlig indflydelse på og bestemmelsesret over landbrugspolitikken.

Medvirkende i situationen er det forhold, at udgifterne til EFs kostbare landbrugsordninger er ved at sprænge budgettet. Det er nødvendigt enten at skære drastisk ned på garantisystemet, der fremmer en enorm overskudsproduktion, eller også at tilføre EF nye midler, og herunder er spørgsmålet om en forhøjelse af EF-momsen fra 1 til 1,5 pct. bragt frem af Parlamentet.

EFs kommende udvidelse med Grækenland, Spanien og Portugal spiller også her ind. Det drejer sig om lande med en meget stor landbrugsproduktion og med en i forhold til de nuværende EF-lande mere tilbagestående økonomi og følgelig med store behov for strukturændringer og regional bistand. Det er under disse omstændigheder urealistisk at forestille sig, at en landbrugspolitik opretholdes, som i overvejende grad har været centreret om at subventionere nordeuropæisk landbrug.

Til dette kommer, at både Storbritannien og andre i EF med stigende uvilje ser udgifterne svulme op til EFs landbrugsordninger, der lægger beslag på over 70 pct. af det samlede budget.